

Henri H. Nef

DRUGA OPSADA

TAPISERIJA 2

Prevod s engleskog
Sandra Nešović

Beograd
2010
DERETA

*U znak sećanja na
Dejvida Pitera Gogolaka
1971–2008*

S A D R Ź A J

1 • Veštica	11
2 • Dobročudni gospodin Sajks	31
3 • Tetka Mama	57
4 • Zagonetka i odaja Crvenog ogranka	80
5 • Mračne stvari	106
6 • <i>Erazmo</i>	140
7 • Španski prodavac knjiga	164
8 • Crvena zakletva	188
9 • Časovničarska čuda	203
10 • Bremov ključ	235
11 • Čovek na vratima	263
12 • Leteća tvrđava	291
13 • Šaptaji u veštičji čas	308
14 • Iza nebeskog vela	341
15 • Među Sidima	357
16 • Usmeravanje i veština	380
17 • Priča o Didri Felou	397
18 • Otiskivanje čamca u zoru	421
19 • Ponoćna oluja	443
20 • Nešto čudno	468
21 • Kora drveća, granje i kamenje	487
22 • Izmaglica i dim	504
Mapa akademije Rouan	516
O autoru	517

Knjiga 2

TAPISERIJA

~ 1 ~

VEŠTICA

Duboko u jednom skrovitom kutku rouanskog Utočišta, Maks Makdanijels je čučao ispod baldahina od nakrivljenih borova. Proteklo je već deset minuta od kada je naslutio kako se daleko ispod njega neki tamni oblik šunja kroz sivkasto podnožje, i Maks je znao da je njegov progonitelj sada već sigurno blizu. Izvukao je nož, koristeći sloj oštrice od fosforescentnog ulja da prouči površnu mapu koju je nažvrljao pre nego što je krenuo. Meta je još uvek bila daleko. Tom brzinom, nikada neće uspeti – ovaj suparnik je bio mnogo brži od ostalih.

Otresavši tu neprijatnu stvarnost iz svojih misli, Maks se namesto toga usredsredio na iluziju koju je sam stvorio. Utvara je bila savršena kopija samog Maksa, počevši od njegove talasaste crne kose, pa sve do oštarih, tamnih crta lica koje su radoznalo virile sa visoke pritke na obližnjem

drvetu. Pobrinuo se za to da okolni teren obeleži jedva primetnim znacima svog prolaska, znajući da će ih istrenirano oko zapaziti.

Kreštavi krik ptice narušio je mir pred svitanje.

Nešto se približavalo.

Maksov puls se ubrzao. Osmotrio je padinu ispod sebe, tragajući za bilo kakvom naznakom svog progonitelja, ali razaznao je samo miris vlažne zemlje i tihe uzdahe vetra koji je valjao pramenove magle preko planine.

Dok se nebo razdanjivalo sve do bistrog plavetnila, Maks je gledao i čekao, nepomičan kao kamen među grmljem i koprivama. Taman kada je odlučio da napusti svoj položaj, pažnju mu je skrenuo nagoveštaj nečijeg kretanja.

Jedno drvo je puzalo uz planinski obronak.

Ili je makar on mislio da je to drvo – jedna od nekoliko povijenih i izmučenih mladica koje su se nesigurno držale za suvu zemlju padine. Međutim, silueta se polagano ispravila i počela da krči sebi put kroz proređenu šumu. Dopuzala je do Maksovog dvojnika, mračna i pritvorna kao avet. Kada se činilo da mu je ta figura prišla na nekih dvadesetak stopa razdaljine, Maks je shvatio zbog čega nije bio u stanju da se otarasi svog progonitelja.

To je bio Kuper.

Agentovo lice unakaženo ožiljcima izgledalo je kao slomljena maska od ogoljenih kostiju. Njegova bleđa koža je bila kamuflirana blatom; izdajnički pramenovi njegove plave kose bili su zavučeni ispod crne kape. Dospevši do stabla drveta na kome je sedeo Maksov dvojnik, izvukao je tanak nož iz korica na svojoj podlaktici. Njegova oštrica je blesnula zahvaljujući fosforescentnom ulju.

Kuper počeo da se penje uz drvo s gipkom lakoćom pauka.

Dok se agent uspinjao, Maksove zenice su se polako širile. Strahovita energija je ispunila njegovo čvrsto telo, usled čega su mu se prsti grčili i podrhtavali.

Maks iskoči iz svog skrovišta.

Kuperova glava se trгла zbog tog zvuka, i Maks se tada s nožem bacio na njega.

Maksovo oružje je zakačilo metu, ali umesto da se zarije u meso, samo je prošlo kroz njegovu figuru i zabolo se u drvo, razderavši njegovu koru. Kuperov nestvarni dvojnik se rasuo u pregršt crnog dima i Maks je tada shvatio da je izigran.

Maks okrenu glavu i ugleda pravog Kupera kako žuri ka njemu iz obližnjeg čestara. Agent je tu razdaljinu prešao u pet dugih koraka. Prebacivši nož u levu ruku, Maks se uzverao uz najbliže drvo, baš neposredno pre nego što mu je Kuperov nož prozviždao pored rebara.

Kuper je čeličnim stiskom ščepao Maksov zglob. „Uhvaćen si“, prošištao je.

Žestokim trzajem, Maks se oslobodio i nožem uspeo da zakači Kuperovo rame, ostavljajući svetao trag fosforescentnog ulja na crnoj tkanini. Kuper je nešto iznenađeno progundao. Još jednom okrznuvši agenta, Maks je skočio s drveta.

Jednim gipkim pokretom, Maks se dočekaо na noge i šmugnuо uz stazu, skrenuvši desno na mestu račvanja i pojurvši uz strmi obronak koji je prethodno obeležio na mapi. Kuper je kaskao za njim, očigledno nezabrinut što je Maks povećavaо svoju prednost pomoću amplifikacije brzine. Na trenutak zanemarivši Kupera, Maks je pažnju usmerio na bakarni vrh planine, dok je napredovao uz strminu i postojano se uspinjao uz rub šume.

Posle desetak minuta napornog trčanja, Maks je razaznaо malu belu zastavicu kako se viori s udaljenog vrha jedne šiljate stene. Urezao je njen položaj u svoje pamćenje, pa se i protiv svoje volje nacerio. Još deset minuta takvom brzinom i odneće pobedu.

Međutim, dok je trčao, njegovo je disanje postajalo sve svedenije na kratke dahtaje, a potom i na samrtne, grozniča-

ve roptaje, dok je vazduh postajao nepodnošljivo redak. Kratkim osvrtnom iza sebe otkrio je da mu se Kuper približio na sto jardi i da trči istrajno kao i uvek. Maks je pljunuo na stazu i povećao brzinu, kašljucajući dok se verao uzbrdo.

Zastavica je bila izazovno blizu, ali su bol i vrtoglavica bili razoružavajući. Sićušni svetlosni svici titrali su pred Maksovim očima; imao je utisak da su mu usta puna vrelog peska. Sapsevši se o kamen, prosuo se po zemlji, od ravši koleno i ispustivši nož. Podigao se na noge taman kada je ona nejasna figura ušla u njegov vidokrug.

Kuper je stajao na deset stopa od njega, a njegova glomazna čizma se nadmoćno spustila na balčak Maksovog noža.

Agentove oči bile su uperene u Maksa. Njegove grudi su se podizale i spuštale u dugim, sporim udisajima i izdisajima, dok je hladnim pogledom osmotrio crvenu oznaku na Maksovoj uniformi. Ta oznaka je bila meta, postavljena tačno preko Maksovog srca. Uspešan udarac u to mesto značio bi smrt i doveo bi vežbu do naglog završetka.

„Da li se predaješ?“, začuo se Kuperov skraćeni kokni akcenat.

Maks je na trenutak zastao, čučnuvši u odbrambeni položaj dok je razmatrao Kuperovu ponudu.

Istog časa kada je Maks doneo odluku, agent je reagovao tako hitro kao da je mogao da mu čita misli. Pre nego što je Maks uopšte stigao da se pomakne, Kuper je trzajem ručnog zgloba poslao uski crni nož u pravcu oznake na Maksovim grudima.

Putanja noža je bila pravilna, odlučna i nepogrešiva. U magnovenju, Maks je odgurnuo oružje u stranu, osetivši sevanje bola kada mu je njegova oslabljena ivica okrzнула dlan. Nastavljajući dalje, Maks je uhvatio Kupera uz oštar udarac u koleno, što je tog visokog čoveka nateralo da se nagne unazad. Maks je ispružio prste i nož mu je po-

slušno doleteo u ruku. Napao ga je snopom većih lažnih napada i maglovitih udaraca.

U Maksu je kuljao bes. *Kako se samo usuđuju da pošalju Kuperu!* Kuper nije bio jedan od studenata; on je bio ubica samotnjak koji je lovio Neprijatelja na poziv svojih nadređenih. Danas, poslat je da ulovi Maksa – što je bio nesumnjivo proračunat potez namenjen tome da ponizi Maksa posle niza lakih pobeda. Maks ga je napadao u divljačkom, neumoljivom ritmu. Namerio se da uzme agentovu oznaku kao trofej i da zastavicu osvoji kako mu se prohte.

Uprkos tome, za razliku od njegovih prethodnih protivnika, Kuperu nisu pokolebali Maksova nesvakidašnja brzina i borbenost. Agent je prevladao početnu iznenađenost i ponovo se domogao svog noža. Sada su se obojica klatila napred-nazad, ali tako što je Kuper bio zbunjujuća opsena od čelika i dima, dok je postepeno oko sebe navlačio ogrtač od senki. Uskoro, Maks je morao da zaškilji očima kako bi ga uopšte video: kao mastilo crna silueta na pozadini od ugljenog sivila. Pod takvim okolnostima, bilo je teško pogoditi u kojoj je ruci Kuper držao oružje, pa čak i kada se bliži napad. Dok se tama zgušnjavala, svetleći vrh noža je postao izvesna vrsta iskrice, živahne i varljive, koja je povremeno iščezavala samo da bi iznova napala s izuzetnom brzinom i tačnošću. Maks je pokušao da predvidi nalete, ali u njima nije bilo nikakvog obrasca; bio je prisiljen da se osloni isključivo na svoje reflekse.

Iza njega se vazduh uskovitlao. Maks je odbio napad, pokušavajući da nazre tanku oštricu u trenutku neopreza, ali se Kuper povukao, pa je Maksov protivnapad dočekao samo prazan prostor. Kipteo je od besa. Nož je iznova sevnuo – tri uboda u Maksove grudi, brži od boksterske penice. Maks je odgurnuo Kuperovu ruku u stranu i uspeo da izvede nekoliko očajničkih udaraca pre nego što je agent kliznuo izvan njegovog dometa.

„Pokaži se!“, gnevno je uzviknuo Maks.

Odgovora nije bilo. Mrak se svijao oko njega, gust kao čorba od graška.

Konačno, Kuper je napravio grešku. Maks je začuo neočekivano komešanje iza sebe. Kada se okrenuo, ugledao je blesak fosfornog ulja kako se u luku kreće nisko i široko u pravcu njegovog tela. Hitar kao zmija, Maks se sagnuo i uhvatio oštricu u svom odbrambenom polju. Kuper je na trenutak zastao – izvan ravnoteže i dovoljno blizu da Maks razazna izazovne obrise agentove oznake za metu. Maks se iskezio i bacio se na svoj ulov.

Međutim, dok ga je ubadao, osetio je kako se agentova težina premešta, posle čega se Kuperova šaka obavila oko njegovog lakta. Koristeći Maksov trenutak slabosti, Kuper ga je odbacio od sebe, pa je agent skliznuo izvan njegovog dometa, glatko i neuhvatljivo kao jegulja. Nakon što je postrance snažno tresnuo na zemlju, Maks je osetio neočekivanu tačku pritiska na grudima. Kuperov glas je narušio tišinu.

„Stani.“

Komanda je izrečena smireno, zategnuta konačnošću.

Neprirodna tama se na vetru raspršila u pramenove. Kada se sasvim razišla, Maks je zapazio da se Kuper odmakao na razdaljinu od otprilike dvadeset stopa. Nekoliko gotovo bešumnih trenutaka, on je naprosto odmeravao Maksa. Naizgled zadovoljan time što je borba okončana, agent je dotakao sićušni prijemnik u svom uhu.

„Ovde Kuper“, rekao je, očiju i dalje uprtih u Maksa. „Ja sam sada s njim. Gotovi smo... ishod kao što je i bilo očekivano.“

Maks je posmatrao Kupera koji je strpljivo slušao nekoga na drugom kraju veze. Zatim je agent isključio prijemnik i okrenuo se prema Maksu.

„Treba da se vratimo“, promrmljao je.

Maks se podigao na noge i nagnuo vrat u pravcu bele zastavice koja se lepršala iznad njih.

„Neka ostane tamo“, oglasio se Kuper. „Ja sam pobedio.“

Maks je pogledom propratio kako agent ležerno pokazuje u pravcu crvene oznake na Maksovim grudima. Svetli trag fosfornog ulja svetlucao se u sredini.

„Da li si siguran?“, upitao ga je Maks, smrknuo motreći agenta, pre nego što ga je uhvatio napad suvog, neobuzdanog kašlja.

Kuper je spustio pogled ka svojim grudima, gde je svetleći ubod fosfornog ulja poput žiga bio utisnut u krvavo-crvenu oznaku. Dvanaestak fosforescentnih ožiljaka preplitalo se preko agentovih grudi i ruku.

Agent je s namrgođenim izrazom lica proučio Maksovu rukotvorinu. Ponovo je stisnuo prijemnik u svom uhu.

„Ispravka. Ishod neočekivan. Obe strane eliminisane.“
Kuper je uklonio prijemnik.

„Ko je to bio?“,animalo je Maksa.

„Direktorka Rihter“, odgovorio mu je Kuper. „Moramo da se vratimo do podneva.“

Maks se pobunio, ali Kuper kao da se na to nije osvrtao.

„Trebalo bi da budeš srećan zbog trčanja“, zagrmio je agent dok je Maks zatezao pertle. „U veoma si jadnom stanju.“

„Nikoga drugog ovde ne jure agenti“, gundao je Maks, odjednom se osetivši iznureno i svadljivo.

„Iskrpljuješ svoje mogućnosti“, stički mu je odgovorio Kuper. „Stariji učenici su se žalili. Odbijaju da treniraju s tobom – smatraju da rezultati vređaju njihove lične biografije. Od sada pa nadalje ćeš se susretati samo s agentima ili misticima.“

Maks se prisetio preplašenog šestaka koga je pronašao početkom nedelje i kako je dečak posle tako brzog poraza naprosto odjurio iz Utočišta.

„Obećavam da ih neću pobeđivati tako brzo“, rekao je Maks uz šeretski osmeh. „Nateraću ih da budu bolji.“

Kuper se nadneo nad njim.

„Nećeš ti učiniti ništa slično. Imaš dosta na čemu moraš da poradiš. Zadovoljan si svojom malom žutom tačkom, zar ne?“

„Malčice“, priznao je Maks, zarumenevši se dok je netremice zurio u vrh svojih patika.

Kuper je nabrojao Maksove greške svojim ravnim, svedenim stakatom.

„Mogao sam tvom skrovištu da pridem iz bilo kog pravca. Obično oponašanje ptičjeg zova bi mi omogućilo da ti se približim na trideset stopa. Tvoji napadi su bili mušičavi i detinjasti...“

„Kapiram“, tiho je promrmljao Maks, osetivši da mu lice gori.

„Ne“, kazao je Kuper, zastavši kako bi ga pogledao pravo u oči. „Ne kapiraš. Da je ovo bilo stvarno, na mojim grudima ne bi bilo žute tačke. Prešao bi reku pre nego što bi me uopšte i uočio.“

Maks je ćutao.

„Još nešto“, dodao je Kuper, vrativši nož u korice i okrenuvši svoje napeto, jezivo lice prema Maksu. „Samokontrola ti je užasna – tvoja osećanja otkrivaju tvoje namere. Dobro obučen protivnik će znati šta planiraš pre nego što stigneš i da se pomakneš. To ti je kobna mana.“

Maks ga je prostrelio pogledom i progutao sopstveni odgovor, ali se Kuper samo okrenuo i potrčao.

Dok su stigli do čistine Utočišta, sunce se već bilo izdiglo visoko iznad istočnih dina. Visoka trava na poljani se talasala i povijala na povetarcu, tu i tamo iskićena bokorima divljeg cveća i kamenim stubovima izbledelim od sunca, koji su štrčali. U daljini, na desetine sitnih figura su se nervozno meškoljile u plavičastim senkama Tople kolibe.